

148

ZARZĄDZENIE Nr 65 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1957 r.

w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przekazuje się Ministrowi Przemysłu Spożywczego uprawnienia do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem z wyłączeniem spraw objętych ustawą z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami

uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 i z 1952 r. Nr 44, poz. 300).

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, wydawane będą w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 23 stycznia 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

149

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 lutego 1957 r.

w sprawie zasad gospodarowania środkami na finansowanie scentralizowanych akcji gospodarczych.

Na podstawie § 21 ust. 1 pkt 1 uchwały nr 325 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1953 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-53, poz. 592, z 1954 r. Nr A-32, poz. 464, Nr A-51, poz. 688 i Nr A-55, poz. 753 oraz z 1956 r. Nr 69, poz. 848) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się nowy typ środków specjalnych, oznaczony lp. 13 i nazwą „scentralizowane akcje gospodarcze”.

§ 2. Do środków specjalnych typu 13 zalicza się:

- 1) fundusze określone w § 3 uchwały nr 696 Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1956 r. w sprawie stworzenia warunków do wzrostu eksportu maszyn i urządzeń;
- 2) fundusz określony w § 12 uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Monitor Polski Nr 105, poz. 1202);
- 3) środki gromadzone dotąd na rachunkach sum na zlecenie zgodnie z §§ 5 i 8 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 206 z dnia 24 grudnia 1955 r. w sprawie zasad finansowania prac konstrukcyjnych, budowy prototypów, wytwarzania próbnych serii wyrobów oraz przeprowadzania prób i doświadczeń (Biuletyn PKPG z 1956 r. Nr 1, poz. 7 i Nr 28, poz. 72);
- 4) środki gromadzone dotąd na rachunkach sum na zlecenie zgodnie z pkt 9 okólnika Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 16 z dnia 5 września 1952 r. w sprawie zasad organizacji niektórych rodzajów działalności centralnych zarządów przemysłu i jednostek równorzędnych (Biuletyn PKPG Nr 37, poz. 170);
- 5) inne środki, pochodzące z wpłat przedsiębiorstw państwowych na rzecz ich nadrzędnych jednostek administracyjnych, określonych odrębnymi uchwałami Rady Ministrów lub Prezydium Rządu.

§ 3. 1. Do gromadzenia środków specjalnych typu 13 i dysponowania nimi uprawnione są ministerstwa, centralne zarządy i równorzędne im jednostki administracji gospodarczej oraz wojewódzkie zarządy gospodarcze i równorzędne im jednostki w miastach wydzielonych z województw.

2. Centralne zarządy i równorzędne im jednostki admi-

nistracji gospodarczej mogą być dysponentami środków specjalnych typu 13 również w tych przypadkach, gdy nie są dysponentami kredytów budżetowych.

3. Zakres uprawnień poszczególnych jednostek do gromadzenia poszczególnych rodzajów funduszy zaliczonych do środków specjalnych typu 13 i dysponowania nimi określają akty, o których mowa w § 2, lub zarządzenia na ich podstawie wydane.

§ 4. 1. Ustala się klasyfikację dochodów środków specjalnych typu 13, jak następuje:

„Rozdział 1. Fundusz eksportowo-inwestycyjny” (§ 3 ust. 1 uchwały nr 696 powołanej w § 2 pkt 1),

„Rozdział 2. Fundusz nagród za produkcję eksportową” (§ 3 ust. 2 uchwały nr 696 powołanej w § 2 pkt 1),

„Rozdział 3. Fundusz nagród za postęp techniczny” (§ 12 uchwały nr 743 powołanej w § 2 pkt 2),

„Rozdział 4. Fundusz prac konstrukcyjnych i doświadczalnych (§§ 5 i 8 zarządzenia nr 206 powołanego w § 2 pkt 3),

„Rozdział 5.” (przeznaczony jest na akcje gospodarcze, prowadzone zgodnie z okólnikiem nr 16 powołanym w § 2 pkt 4).

Nazwę rozdziału 5 ustala się w zależności od rodzaju akcji.

W przypadku prowadzenia przez tę samą jednostkę dwóch lub więcej rodzajów akcji, o których mowa w okólniku nr 16, dla każdego z nich należy utworzyć odrębny rozdział, oznaczony liczbą 5 i literą (5a, 5b itd.).

2. W poszczególnych rozdziałach dochodów może być wprowadzony podział na paragrafy zgodnie z zarządzeniem właściwego ministra lub według uznania jednostki dysponującej środkami.

3. W wydatkach środków specjalnych typu 13 stosuje się podział na rozdziały o tej samej numeracji i nazwie, jak po stronie dochodów, a w ramach rozdziałów — podział na paragrafy i pozycje obowiązującej klasyfikacji budżetowej.

4. Dalsze rozdziały klasyfikacji dochodów i wydatków środków specjalnych typu 13 ustalają w miarę potrzeby właściwi ministrowie za zgodą Ministra Finansów.

§ 5. 1. Salda środków specjalnych typu 13 wyprowadza się odrębnie dla każdego rozdziału.

2. Niedopuszczalne jest przekraczanie wydatków ponad kwotę uzyskanych w tym samym rozdziale dochodów, zwiększoną o saldo początkowe.

3. Salda końcowe środków specjalnych typu 13 nie podlegają przelaniu na dochód budżetu, lecz pozostają na rachunku środków specjalnych na rok następny, chyba że jednostka dysponująca tymi środkami lub jej jednostka nadrzędna wyda dyspozycję o zwrocie ich przedsiębiorstwu, z których pochodzą.

§ 6. 1. Inwestycje i kapitalne remonty mogą być finansowane ze środków specjalnych typu 13 jedynie w tym zakresie, jaki wynika z uchwał, o których mowa w § 2, lub z przepisów szczególnych.

2. Przy finansowaniu inwestycji ze środków specjalnych typu 13 mają zastosowanie przepisy o inwestycjach pozalimitowych.

§ 7. Niezwłocznie po otwarciu rachunków środków specjalnych typu 13 dla centralnych zarządów i równorzędnych im jednostek administracji gospodarczej ulegają zamknięciu rachunki sum na zlecenie, otwarte dla tych jednostek zgodnie z pkt 9 powołanego w § 2 pkt 4 okólnika Przewodniczącego

Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 16 z dnia 5 września 1952 r. oraz z § 5 powołanego w § 2 pkt 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów nr 206 z dnia 24 grudnia 1955 r. Salda rachunków sum na zlecenie zostają przebrane na rachunki środków specjalnych typu 13 tych samych jednostek.

§ 8. W sprawach nie uregulowanych niniejszym zarządzeniem stosuje się przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1952 r. w sprawie środków specjalnych i gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-60, poz. 914, z 1953 r. Nr A-1, poz. 20, Nr A-79, poz. 939 i Nr A-116, poz. 1501, z 1954 r. Nr A-36, poz. 501 i Nr A-45, poz. 642 oraz z 1955 r. Nr 40, poz. 391, Nr 65, poz. 857 i Nr 105, poz. 1414) i inne przepisy dotyczące gospodarki środkami specjalnymi oraz przepisy aktów, o których mowa w § 2, i przepisy na podstawie tych aktów wydane.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

150

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO, PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA ORAZ HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 23 stycznia 1957 r.

w sprawie działalności warsztatów rzemieślniczych w zakresie produkcji przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych.

W celu zwiększenia dostawy przetworów mięsnych i wyrobów garmazeryjnych na zaopatrzenie rynku odpowiednio do możliwości surowcowych i przy zachowaniu czynnika pełnej planowości w zakresie rozwoju przemysłu uspołecznionego, na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 i z 1952 r. Nr 44, poz. 300), art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494), art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia nr 65 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu mięsem (Monitor Polski Nr 20, poz. 148) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Przemysłu Spożywczego (Dz. U. Nr 30, poz. 140), rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 1951 r. w sprawie zakresu działania Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła (Dz. U. Nr 60, poz. 410 z późniejszymi zmianami) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się rzemieślniczemu warsztatowi na produkowanie dopuszczonych do obrotu w myśl obowiązujących przepisów wędlin, wyrobów wędliniarskich, kaszanek i wyrobów garmazeryjnych z mięsa wieprzowego, wołowego, cielęcego, baraniego i końskiego oraz w zależności od potrzeb rynku i możliwości surowcowych — również z mięsa drobiu i królików, z zachowaniem warunków określonych przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Uruchomienie produkcji wymienionej w § 1 przez rzemieślnicze warsztaty w określonej miejscowości może nastąpić w jednym z następujących przypadków:

1) w razie wykorzystania zdolności produkcyjnej w przetwórstwach uspołecznionych działających na terenie danej miejscowości lub powiatu, przy jednoczesnym stwierdzeniu

niezaspokojenia popytu ludności na wędliny, wyroby wędliniarskie, kaszanki i wyroby garmazeryjne w ramach limitów surowcowych,

2) w razie niemożności sprowadzania przetworów, o których mowa w pkt 1, z uspołecznionych przetwórnictw działających w sąsiednich miejscowościach lub powiatach bądź gdy sprowadzanie ich jest ze względów gospodarczych niezasadne,

3) w razie uzasadnionej odmowy produkowania przez przemysł uspołeczniiony niektórych asortymentów, dopuszczonych do obrotu na podstawie zarządzenia nr 58 Ministrów Przemysłu Spożywczego i Handlu Wewnętrznego z dnia 17 września 1956 r. w sprawie asortymentów wędlin, wyrobów wędliniarskich i kaszanek przeznaczonych na zaopatrzenie rynku.

2. Zezwolenie na przerób mięsa (§ 5) przez warsztaty rzemieślnicze, o których mowa w ust. 1 pkt 3, może być udzielone na produkcję tych asortymentów, których dotyczy odmowa przemysłu uspołecznionego.

§ 3. O celowości uruchomienia w określonej miejscowości rzemieślniczych warsztatów decyduje wojewódzki zarząd handlu w porozumieniu ze zjednoczeniem przemysłu mięsnego, oddziałem okręgowym Związku Spółdzielni Spożywców bądź wojewódzkim związkiem gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” — na wniosek zarządu (wydziału) handlu przydziału powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 4. Na wniosek zarządów (wydziałów) handlu przydziału powiatowych (miejskich) rad narodowych wojewódzki zarząd handlu w porozumieniu ze zjednoczeniem przemysłu mięsnego, oddziałem okręgowym Związku Spółdzielni Spożywców, wojewódzkim związkiem gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz wojewódzkim zarządem przemysłu terenowego ustala orientacyjnie wysokość produkcji rocznej wędlin, wyrobów wędliniarskich i kaszanek z podziałem na kwartały dla rzemieślniczych warsztatów w poszczególnych powiatach (miastach).

§ 5. 1. Karty rzemieślnicze dla warsztatów rzemieślniczych wydają wydziały przemysłu przydziału powiatowych (miejskich) rad narodowych.